

přeložil Jan Kozák

LJ ROSS

Případy
šéfinpektora
Ryana

ÚDOLÍ
JAVORU

ÚDOLÍ
JAVORU

Copyright © 2015 by Louise Ross

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jan Kozák, 2026

Cover © Andrew Davidson, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7256-8 (pdf)

LJ ROSS

Případy
šéfinpektora
Ryana

ÚDOLÍ JAVORU

přeložil
Jan Kozák

VENDETA

Mamince a tatínkovi s nekonečnou láskou

„Duše dotčená zlem už nedokáže žít dobro.“

– Sofoklés

PROLOG

Úterý, 21. června 2005 – letní slunovrat

V údolí rostl mohutný javor. Hrdě se tyčil proti poslednímu dennímu světlu, které na obloze za ním plálo jantarově rudým odstínem. Krajina kolem něj byla dramatická a starobylá; římská zeď se vinula po úbočí kopce, přes vrcholky a úžlabiny, přes ostré skály i měkkou rašelinu. Slábnoucí světlo vrhalo na pole dlouhé, mlhavé paprsky. Amy, uchvácená tou krásou, neslyšela tiché kroky, které se k ní blížily, dokud muž nestál téměř u ní.

„Stálo to za návštěvu?“

Poskočila jako vyplašený králík.

„A-ano, je to nádherné,“ přiznala a snažila se zpomalit bušení srdce. „Ale brzy se už setmí, že?“

„Trefím zpátky i potmě,“ zašeptal.

„Jsem trochu unavená,“ řekla. „Raději bych se vrátila hned.“

„Proč takový spěch?“ Natáhl ruku a zastrčil jí pramen tmavých vlasů za ucho. „Vzpomínám si, jak jsi se mnou chtěla trávit všechny čas.“

Věděla, že to, co říká, je pravda. Kdysi do něj byla tak zamilovaná, tak zaslepená hloupým citem, který si spletla s láskou, že by udělala cokoli, jen aby s ním mohla být. Když se teď na něj dívala novými očima, marně se snažila vzpomenout si proč.

On si její pohled mylně vyložil a naklonil se k ní, jako by ji chtěl políbit. Amy automaticky ustoupila a zvedla obě ruce, aby mu v tom zabránila.

Jeho rysy se zakřivily, zářivě bílý úsměv se změnil v škleb a oči se v potemnělé tváři zaleskly.

„Děvko,“ zavrčel.

Hmátl po ní silnýma rukama a prudce ji přitáhl k sobě. Zběsile se bránila – konečně spatřila skutečnost, o níž už tušila, že se skrývá pod přívětivým společenským zevnějškem.

„Prosím,“ hlesla zdrceně. „Ubližuješ mi!“

Když nepovolil, začala se znovu vzpírat, ale on ji zmáčkl jako motýla. Její tvář narazila na pevnou stěnu svalů pod jeho nepromokavým pláštěm a jeho paže ji obemkly tak, že se sotva mohla pohnout.

„Je mi to líto.“

Začala vzlykat a zároveň se za tu slabost nenáviděla. „Prosím. Můžeme být přátelé.“

Mužovy paže se bolestivě přitiskly k jejímu hrudnímu koši a jeho tělem projel záchvěv, jak k němu pronikla její slova.

„Jste všechny stejný,“ zachraptěl a horký vzduch z jeho úst jí ovanul spánek. „Dal jsem ti všechno. Svůj čas. Svou energii. Všechno.“

„Najdeš si někoho... někoho lepšího,“ vyjekla zoufale.

Zasmál se – ten zvuk zněl v okolním tichu nesnesitelně hlasitě.

„Jsi blázen,“ zašeptala a on ji pustil tak náhle, že málem upadla. Ochromená únavou a strachem cítila, jak se jí podlamují kolena.

„Co jsi to řekla?“

„Nic. Nic jsem neřekla.“

Nastalo krátké, napjaté ticho. Uvědomila si nebezpečí a otočila se k útěku, ale on byl rychlejší. Jeho ruka vystřelila, aby ji chytila za zápěstí a stáhla zpět. V tom pohybu byla taková síla, že se celé její tělo zkroutilo a křehká kost v zápěstí se s téměř slyšitelným křupnutím zlomila.

Vykřikla bolestí, ale instinkt zapracoval. V náporu hrůzy bojovala zuřivě, škrábala a kovala, dokud ho naplno nezasáhla do

břicha. Zlomil se v pase a ona využila šance – vyrazila ke stromu a horečně přemýšlela, co dál. Jak letěla po nerovné zemi, zlomená ruka jí bezvládně visela, zatímco oči ve tmě napjatě hledaly cestu. Někde kousek za sebou slyšela jeho drsný dech a věděla, že bez boje neunikne.

Doběhla ke zdi, vrhla se přes ni a po jedné ruce se doplazila pod ochranu stromu. Skrčila se pod ním a škubala za kameny ve zdi, nedbajíc na rozedřenou kůži prstů, dokud se jeden neuvolnil. Pevně ho uchopila zdravou rukou, připravená použít jej jako zbraň.

Ted' už byl blízko.

„Vylez! Vylez ven, ať už jsi kdekoli!“ zavolal a tiše se zasmál. Při tom zvuku se zachvěla a v zádech ji zamrazilo.

Zvedla se na nohy a připlácla se ke kmeni stromu. Bez dechu ho pozorovala, jak se krade podél zdi nalevo od ní – tichý, temně modrý stín.

„Tady jsi,“ hlesl a vrhl se k ní.

Z posledních sil se proti němu rozmáchla a vzápětí uslyšela tupou ránu. Zavrával, ale nespádl – mířila špatně. Byl o dost vyšší a ona minula jeho hlavu o pěkných pár centimetrů.

Zkusila to znovu, ale to už kámen se zaduněním dopadl na zem.

Zápasili spolu, jenže on byl hrozně silný. Po krátkém, surovém přetahování škobrtla a přepadla dozadu, což mu poskytlo přesně tu příležitost, kterou potřeboval.

„Ty malá... mrcho...“, vyřázel ze sebe v rytmu, ve kterém bušil její hlavou o kamenitou zem. Nakonec ucítil, jak se pod ním její tělo zachvělo a pak ochablo. Příval teplé krve z rány na lebec mu stékal po prstech a on si fascinovaně prohlížel vlastní ruku. S podivným zaujetím si vychutnával tu nezvyklost. Na okamžik ho zachvátila panika a přitiskl jí dva třesoucí se prsty na krk. Kůže byla stále teplá, ale po pulzu ani památky.

Obłudnost toho, co spáchal, se mu rozlila po celém těle jako vlna. Pocit moci byl tak závatný, že se musel opřít o zeď,

aby popadl dech. Sledoval, jak slunce klesá k obzoru, a cítil se jako znovuzrozený, jako pták vězněný v kleci, který se konečně dostal na svobodu.

Vstal, aby se ujistil, že jsou stále sami, a pak zvážil své možnosti. Mohl by ji odnést k jezeru a hodit do vody, ale musel by se vláčet pěkný kus cesty s její váhou. I k autu to bylo příliš daleko, navíc hrozilo, že si ho někdo všimne. Přemýšlel, že by ji někde pohřbil, ale neměl s sebou nic na vykopání jámy.

Jeho pohled padl na zeď, na místo, kde Amy v posledním zoufalství uvolnila kámen, a pak se znovu zadíval na tělo. Naštěstí měl navlečené rukavice, ale musel se postarat i o to ostatní. Batoh si s sebou nevezala, a tak jí jen prohledal kapsy a odstranil všechny identifikační předměty. Možná mu to pomůže získat nějaký čas, než její tělo objeví.

Pokud ho vůbec objeví.

O chvíli později vylezl na kopec a pozorně hleděl směrem k trhlíně, před níž stál strom. Zeď vypadala přesně tak jako vždycky: nadčasová a nehybná.

Odvrátil se a rozplynul se ve tmě.

O kousek dál za vrcholem kopce plápolala vysoká vatra a kouř se vznášel k noční obloze. Kolem tančili muži a ženy, těla vláčná, vědomí opojená. Muž v dlouhé zvířecí kožešině zvedl ruce nad hlavu a začal monotónně zpívat, vzýváje svého Mistra. Kruh se pohupoval a přidával se k jeho zpěvu.

Jeden z nich chyběl – a nezůstalo to bez povšimnutí.

KAPITOLA 1

Neděle, 21. června 2015 – letní slunovrat

Byl to ideální den na procházku. Ráno se rozbřeslo a obloha se zbarvila nádhernými živými barvami; nejsvětější citronová se mísila se sytější oranžovou a tmavě okrovou. Tu a tam se sice objevily mráčky, ale většinou byl den jasný a vzduch svěží.

Colin Hart byl vzhůru dlouho před východem slunce, aby měl čas projít stezku a pokochat se výhledem z vrcholků holých kopců. V tomto zvláštním koutě světa už byl, ale jeho krása pro něj nikdy neztratila své kouzlo. Okolní krajina se vlnila, stará jako sám čas a poznamenaná byla jen přítomností dlouhé kamenné zdi postavené císařem Hadriánem.

Chvilí osamoceně postál a vychutnával si scénérii, pak se napil vody ze své placatky a zase ji bezpečně schoval zpět do speciálního pouzdra. Zkontroloval tkaničky na svých špičkových turistických botách. Spokojen, že je vše v pořádku, se odvrátil od hypnotizujícího slunce a pokračoval v chůzi po stezce, která vedla podél Hadriánova valu od římské pevnosti Housesteads západním směrem až do Cumbrie. Věděl, že spousta návštěvníků nejspíš chodí po vrcholcích těch prastarých kamenů, neschopna odolat jejich vábení, ale on byl člověk, který dodržoval předpisy. Jak by to vypadalo, kdyby všichni porušovali pravidla? Kamenná zeď by se rozpadla a pro další generace by nezbylo nic, čím by se mohly kochat. Ano, přesně takhle by to dopadlo, pomyslel si v návalu spravedlivého rozhořčení.

Pokračoval po vyšlapané stezce a nečinně přemýšlel, kolik starořímských setníků už maširovalo po půdě před ním. Z mezer mezi kameny vyrůstaly snítky levandule, fialovými kvítky hýřily chomáče vřesu a prosycovaly vzduch svou vůní. Vedle cesty vyrašily drobné bílé květy a on přemýšlel, odkud se na tomto odlehlejším místě vzaly. Vychutnával si pocit, jak mu plíce pracují při svižné chůzi po svazích, a občas ho přepadl krátký strach z pádu, když překonával prohlubně. Nakonec Colin zpomalil, aby si odpočinul pod velkým, bohatě olistěným javorem, jehož silné kořeny vytvářely hustou síť. Vylovil pohlednici s uměleckou fotografií pořízenou právě na tomto místě a cítil se spokojený.

Upravil si batoh na zádech a pomalu se svezl k zemi, aby si odpočinul opřený o zeď. Ve stínu stromu se rozhlížel po údolí a přemýšlel o věcech, které ještě musí vyřídit, až se vrátí domů, to hlavně kvůli matce. Nepohodlně se zavrtěl a promnul si zátylek. Kameny byly ostřejší, než vypadaly. Nemohl najít pohodlí, a tak se napůl zvedl, že se přesune dál, když vtom koutkem oka zahlédl něco lesklého. Zvědavost ho přiměla přiblížit tvář ke zdi. Přál si, aby tam bylo víc světla.

Jeho modlitby byly vyslyšeny, protože ráno v tu chvíli ožilo, sluneční světlo se rozlilo po zdi a on to spatřil: stříbrný odlesk mezi prasklinami.

Vzrušeně začal vytahovat kameny, ale pak se provinile zarazil. Takhle by se zdí zacházet neměl! Nebylo to správné.

Jenže stříbro jako by na něj mrkalo.

Všechny pochyby byly rázem pryč. Opřel se do kamenů, dokud se první z nich nepohnul a nezačal povolovat. Povzbuzen úspěchem se pustil do dalšího a pak do dalšího...

S rukama pokrytýma prachem a křídou se posadil a zíral na díru, kterou udělal ve zdi, a na to, co se v ní nacházelo. Stříbrný náramek, z větší části zašlý věkem, volně visel na zápěstí něčeho, co kdysi bývalo člověkem. Teď z něj zbývala jen hromádka vysušených kostí, nahodile nastrkaných uvnitř vyhloubeného prostoru. Lebka na něj zírala prázdnými důlky nad zející čelistí.

Colin přemýšlel o tom, že kameny vrátí zpátky a bude předstírat, že tělo nikdy nenašel. Nebylo by lepší pokračovat v životě jakoby nic? Nerad se zapléтал do cizích dramát, do cizích problémů. Seděl na orosené trávě, hryzal si vnitřní stranu rtu a přemýšlel, co dál. Ještě nebylo pozdě odjet domů, zavřít za sebou dveře a pokusit se zapomenout na to, co viděl. Nebo už bylo?

Ne. Zavrtěl hlavou. Neměl by se chovat jako zbabělec.

Zalovil v jedné z vnitřních kapes bundy a vytáhl mobilní telefon.

Žádný signál.

Rezignovaně a s tíživým pocitem člověka, kterému se právě nenávratně změnil život, se vydal zpět do civilizace.

Zatímco se Colin Hart ploužil osamělou cestou k autu, jiný muž využíval vzácného nedělního dopoledne k tomu, aby nabral síly. Nebo přesněji, detektiv šéfinšpektor Ryan se stále zavřenými očima bojoval s démonickou kocovinou, která se mu zabydlela v hlavě. Nervy mezi očima mu pulzovaly a v uších mu vzdáleně zvonilo. Chabě nahmatal prostěradlo a s námahou se vytáhl do sedu.

Zkusil otevřít oči a všední předměty se staly skutečností. Postel. Skříň. Nějaká zvonkohra, která visela před oknem otevřeným dokořán rannímu vánku. Pak koutkem oka zachytil pohyb a instinktivně se napjal. Z oválného zrcadla nad komodou na něj zíral muž s divokými očima a drsnou tváří.

Proč se jen nechal Phillipsem přemluvit, aby pil whisky? „Jen jedno rychlé pivo“ – byl si jistý, že víc na oslavě vypít nehodlal.

Včera Ryanovi zavolali nadšení rodiče detektiva konstábla Jacka Lowersona, že jejich syn konečně procitl z kómatu. O loňských Vánocích nikdo z nich nedoufal, že se Jack po útoku na Svatém ostrově, který ho uvrhl do temnoty a připravil o půl roku

života, ještě někdy probere. Teď dokonce existovala naděje, že si jednoho dne sám vzpomene, kdo za to může.

Ryan přetáhl nohy přes okraj postele a vstal.

Pak se opět se žuchnutím posadil zpátky.

„Moc brzy,“ zamumlal s velkou dávkou sebelítosti. „Moc, moc brzy.“

Než se stačil znovu pohnout, dveře ložnice se otevřely a přinesly s sebou obávaný zvuk. Ten, který ho probudil.

V rádiu zpívala Chaka Khan.

A ve dveřích stála doktorka Anna Taylorová. Vypadala, jako by v sobě měla všechno, co může žena mít – a ještě něco navíc. Stála ve dveřích, poklepávala si nohou do rytmu a prohlížela si ho se směsicí lítosti a pobavení. Na komodu postavila vedle dvou aspirinů vysokou sklenici vody.

„Vyspaný?“

Srdceryvně si povzdechl a postavil se na nohy, které mu připadaly vratké jako nožky jelínka Bambiho.

„Nevím jistě, jestli to sedí na mé momentální rozpoložení,“ zašeptal. „Vodu. Potřebuju vodu.“

Anna se usmála. Sledovat ho, jak se plouží kolem postele jako medvěd s bolavou hlavou, bylo k nezaplacení. Slavného šéfinpektora Ryana viděla v tak zuboženém fyzickém stavu poprvé – a rozhodně se neštítala trochu si do něj rýpnout.

„Napadlo mě, že bychom se dnes mohli projít podél řeky, až se zastavíme v zahradním centru.“

Zašklebil se.

„Nebo můžeme jít nakupovat. Potřebuju nové boty a kabelku.“

„Nemyslím si –“

„A možná bychom se mohli nabídnout, že pohlídáme děti sousedům odvedle. Byl by to dobrý trénink,“ dodala nevinným hlasem, sladkým jako poleva na dortu.

„Anno,“ zaskuhral, popadl vodu a třemi hlty ji vypil. „Děsivé je, že nevím, jestli si děláš srandu.“

Znovu na ni soustředěně zamžoural a hodnotil situaci. Po straně úst se jí nepatrně zachvěl sval. Tmavé oči se rozverně třpytily.

„Ty jsi fakt komediantka.“

„Lidi mi to říkají pořád, ale nikdy to neomrzí.“

Došoural se k ní a přinesl s sebou závan pivovaru. I když byl celý pomačkaný a vyřízený, stejně pořád vypadal dost dobře. Husté černé vlasy mu trčely v zajímavých úhlech a ona sledovala, jak si je rukou prohrábl v celé jejich délce. Jeho čelist pokrývalo strniště, které mu dodávalo spíš drsný než zanedbaný vzhled. A pak tu byly ty jasné, stříbrošedé oči, které ji pokaždé odrovnaly.

Je celý jen můj.

Samolibě si zkrřížila ruce na hrudi a vystrčila na něj bradu. Postavil se před ni a trochu se zakymácel.

„Páchneš jako něco, co vylezlo z jeskyně,“ řekla s kamennou tváří.

„Lichotky otvírají dveře dokořán.“

„Kdybych ti škrtla před pusou zapalovačem, ožehl by mě plamen.“

„Přestaň, budu se červenat.“ Pomalu se usmál a v tom úsměvu už prosvítal záměr.

„Mohl by ses osprchovat,“ odfrkla si.

„To je skvělý nápad.“ Začal ji postrkovat dozadu směrem ke koupelně. „Měla bys o mně vědět jednu věc: mám skvělou schopnost rychle se dát dohromady.“

„No, to budeš potřebovat.“

Detektiv seržant Frank Phillips snil o divoké irské princezně s dlouhými zrzavými vlasy. Vtrhl do hradu, zahnal temné postavy, které ho obklopovaly, a zachránil ji před osudem horším než smrt, za což mu byla *velmi* vděčná...

Když už to začínalo být zajímavé, nečekaně ho probudila prudká sprška studené vody.

Nad ním stála detektiv inspektorka Denise MacKenzieová a on si na jeden příjemný okamžik představil, že má na sobě splývavé šaty z jeho snu. Jako malé dítě k ní natáhl ruce a široce se usmál.

Denise potlačila smích a přinutila se zachovat vážnou tvář. V její vaně se rozvaloval polonahý muž středního věku, který vypadal jako smrt a páchl ještě hůř. Prsty ji jen svrběly, jak na něj znovu chtěla pustit sprchu.

„Franku,“ řekla příkře, „co sakra děláš ve vaně?“

„Dej mi pusu.“

Sledovala, jak našpulil rty a sám pro sebe se uchechtl.

„Franku Phillipsi, varuju tě. Nejsem ženská, která by trpěla opilé povaleče.“

„Ale vždyť jsi Irka,“ namítl nevinně.

Denise přepнула sprchu na úplně ledovou.

Štěstěna rozhodla, že dispečink northumbrijské policie vyslal do odlehlé části Hadriánova valu, známé jako Sycamore Gap – Údolí javoru, právě šéfinpektora Ryana a seržanta Phillipse. Nález neidentifikovaných lidských ostatků je policejní záležitostí, pokud nejsou klasifikovány jako „historické“. To znamenalo, že někdo s potřebnými pravomocemi musel vytáhnout svůj ubohý zadek z postele a podívat se na to. A protože ostatní detektivové z oddělení trestního vyšetřování byli zaneprázdněni obvyklými případy zabití a těžkého ublížení na zdraví po víkendových opileckých rvačkách, na Ryana a Phillipse připadl úkol zapomenout na přidělený den volna a vyrazit si do kopců. S největší pravděpodobností to stejně budou starobylé ostatky, které pak s radostí přenechají k prozkoumání archeologům, doufali oba.

Cesta na západ od města Newcastle upon Tyne byla malebná. Již před staletími zde lidé položili základ pro dlouhou rovnou silnici, a i když byla nyní asfaltová, stále vedla přesně stejnou trasou. Říkalo se jí „vojenská silnice“. Byla souběžná s Hadriánovým valem a míjela vodní nádrže a zelená luka, kde se pásly huňaté, dobře živěné ovce. Když Ryan spatřil hnědou ceduli s nápisem „Římská pevnost Housesteads“, zpomalil, aby mohl odbočit.

Jeho pozornost okamžitě upoutaly dvě věci: za prvé, na parkovišti pro návštěvníky se tísnilo nepřiměřeně velké množství vozidel. O římské dějiny nemohl být v neděli o půl deváté ráno až takový zájem. Za druhé se zdálo, že jeho seržant má na sobě maškarní kostým.

Když Ryan vystoupil z auta, dal přirozeně přednost své nejnaléhavější starosti.

„Phillipsi? Co to máš proboha na sobě?“

Frank spatřil nově příchozího a zvedl šálek kávy na přivítanou. „Dobré ráno, šéfe.“

Ryan si vzal kávu a pokračoval: „Vypadáš, jako by tě přejel nákladák.“ Vždycky bylo uklidňující vědět, že někdo je na tom ještě hůř než on.

Phillips se zamračil. „To tys navrhl, abychom šli Lowersona oslavit.“

„Nemůžu za to, že neumíš pít tvrdý alkohol.“

„Já?“ Phillips na okamžik ztratil řeč. „To jsem přece nebyl já, kdo málem spadl na hubu, chlapče.“

„Na chodníku byl hrbol.“ Ryan s úsměvem rejdlil očima po zemi. „Když už mluvíme o všech těch směšných věcech, co to máš proboha na nohou?“

Phillips ukázal na špičku své boty, která připomínala stře-
víc baletky.

„Tohle? To jsou moje skvělé vycházkové boty. Čeká nás menší túra a znáš mě – vždycky jsem připravený.“

„Vypadáš, jako by ses vypoťácel z cirkusu. Kromě toho nelezme na Kilimandžáro.“

„Uvidíme, kdo se bude smát, až na ten kopec polezeš v těch svých městských botičkách.“

„Hm.“ Ryan se důkladně rozhlédl kolem sebe. „Přehlédl jsem něco? Proč ta kavalerie?“

„Našlo se tu tělo,“ odpověděl Phillips. „Starší než naše obvyklá mrtvola, ale prý vypadá pořád celkem čerstvě. Mohlo by to být tak i tak. A kromě toho – kostra byla nacpaná ve zdi.“

„Uvnitř?“

„Jo, přesně tak. Tělo našel nějaký chlápek během ranní procházky.“

„Cože? On se jen tak *náhodou* prohrabal do zdi přímo v místě, kde bylo pohřbeno tělo?“ podivil se Ryan. „Jak dlouhá je ta zatracená zed? Sto padesát kilometrů?“

„Sto třicet pět,“ opravil ho Phillips.

„Skoro jsem to trefil. Sto třicet pět kilometrů římského kamenného zdiva, a tenhle chlápek se rozhodne štourat právě v tomhle kousku? Jak to vysvětlil?“

„Zeptej se ho sám – sedí vzadu v autě.“ Phillips vytrčil svůj hranatý buldočí obličej směrem k jednomu z policejních aut. „Každopádně tvrdí, že se šel projít a rozhodl se zastavit pod tím velkým stromem, aby si odpočinul a dal si kit-kat. Seděl tam a vtom uviděl, že mezerou mezi kameny prosvítá něco stříbrného. Dal se do hledání a hle – našel víc, než čekal. Je dost otřesený a pořád a pořád se omlouvá, že hýbal s kameny. V podstatě by si za to nechal nasadit pouta.“

Ryan dlouze vydechl a strčil ruce do kapes bundy.

„Staly se i divnější věci,“ řekl. „A co ostatní? V davu vidím Faulknera.“

„Jo, Faulkner je připraven začít, až budeš chtít.“ Phillips měl na mysli vrchního vyšetřovatele místa činu, se kterým se oba dost sblížili při vyšetřování na Svatém ostrově. „Kolem něj stojí spousta znuděných vědců. Je tu tým archeologů a na cestě je i forenzní antropoložka, ale ta jede až z Edinburghu, takže to ještě chvíli potrvá... A je tu Ambrose, entomolog.“ Phillips

je počítal na širokých prstech a u toho se soustředěně mračil. „Máme k dispozici forenzního zubaře, kdybychom ho potřebovali, a v pohotovosti je i patolog.“

Ryan pozvedl obočí. „Nedělají kolem toho moc povyku? Myslel jsem, že se na ty ostatky jen rychle koukneme a zjistíme, jestli je to vůbec práce pro kriminálku. Není potřeba kvůli tomu brát s sebou celé oddělení, to je naprosté plýtvání zdroji. Kdo to povolil?“

Phillips protáhl obličej. „Jenže s tímhle je spojená spousta byrokracie. Tamhle,“ řekl a nenápadným gestem ukázal směrem k pěkně tvarované ženě v dokonale padnoucím oblečení, „je archeoložka z Národního památkového ústavu, kurátorka, nebo jak tomu teď říkají – zkrátka velké regionální zvíře. Sotva zavěťřila, že se tu něco děje, okamžitě sem napochodovala, aby se ujistila, že tu nezačneme šlapat, kde nemáme, nebo dokonce bourat tu zatracenou zeď.“

„Bude nám neustále funět na záda.“

Phillips se poškrábal na nose. „Zhruba tak to je. Vedle ní stojí právník. Dělalí kravál, něco o mimořádných soudních příkazech a příslušných povoleních. Už si vyšlápala na Gregsona, a proto je tady snad úplně každý, včetně jejich tetiček.“

Ryan si vzpomněl na svého vrchního superintendanta, impozantního chlapa, který se za stolem cítil stejně dobře jako v terénu. Nedalo se popřít, že Arthur Gregson bravurně zvládal politiku, která byla spojena s odpovědností jeho pracovního zařazení. Uměl být diplomatický, když to situace vyžadovala, a tahle situace začínala získávat přesně tyhle obrysy.

„Báječné. Fakt skvělé.“ Ryan si strčil ruce do kapes saka a rozhlížel se kolem. Pevnost Housesteads byla jednou z větších římských lokalit, pyšnila se zříceninami, muzeem a návštěvníckým centrem. Trhl ramenem jejich směrem. „V kolik hodin se otevírá?“

„Otevřeno je každý den od deseti do šesti.“ Phillips si to už ověřil.

„Ale pořád si tu můžeš zaparkovat auto, když se chceš jen projít po cestičkách?“

„Jo,“ přikývl Phillips. „Mimo tuto dobu jsou ruiny pro veřejnost uzavřené, ale obecně neplatí přísná pravidla parkování. Pěší turisté tu prostě zaparkují a procházejí se po stezkách podél zdi.“

„Takže když sem Colin přijel, bylo ještě moc brzy na to, aby tu byl někdo z personálu?“

„Jo. Colin říká, že tu byl jediný široko daleko, když ty kosti objevil. Proč? Zní ti to divně?“

Ryan pokrčil rameny.

„Síla zvyku,“ pronesl a pak si povzdechl. „Myslel jsem, že mě malý výlet na venkov zachrání před víkendovým nakupováním.“

„Jo, taky jsem si od odpoledne hodně sliboval,“ souhlasil Phillips teskně při vzpomínce na svůj příjemný sen. „Ale taková už je naše práce.“

„Amen.“ Ryan dopil zbytek studené kávy. „Tak už pojďme, ať se to rozjede.“

KAPITOLA 2

S Phillipsem v patách přešel Ryan parkoviště a zamířil přímo ke skupině forenzních techniků, kteří se shlukli ve vzdáleném rohu. Došel do poloviny cesty, když ho někdo zadržel.

„Šéfinspektore? Profesorka Jane Freemanová.“ Vysoká žena oděná do jemného kašmíru natáhla ruku.

Vrozené způsoby ho přiměly gesto opřevzat.

„Profesorko Freemanová. Pokud vím, mluvila jste s vrchním superintendantem Gregsonem?“

„Přesně tak. Jako hlavní archeoložka Národního památkového ústavu v této oblasti jsem zodpovědná za to, že jakýkoli zásah do kamenů musí být proveden za kontrolovaných podmínek.“

Ryan se zhoupł na patách a prohlížel si ženu, která stála před ním. Nevypadala moc jako archeoložka, a že už jich pár potkal. Žádné zaprášené khaki kalhoty, kožená bunda ani směšné brýle. Freemanové bylo něco přes čtyřicet a byla atraktivní takovým tím drahým, decentním způsobem, s drdolem odborně obarvených blond vlasů a hladce nalíčenou pletí. Chování měla přímé a uhlazené a nosila obrovskou značkovou kabelku, na kterou by byla Mary Poppins pyšná.

„Správně. Dovolte mi, abych vás ujistil, že na vaše obavy budeme při vyšetřování pamatovat,“ řekl a přerušil její automatickou repliku. „Prozatím je opravdu nutné, abychom si před dalším rozhodnutím ujasnili, s čím máme co do činění.“

„Šéfinspektore, Hadriánův val je zapsán na seznamu světového dědictví UNESCO. Cítím se povinna vám sdělit, že

nebudu váhat pověřit našeho právníka, aby požádal o soudní příkaz, který by zabránil jakémukoli narušení území, pokud bychom měli pocit, že se váš tým nedokáže chovat odpovídajícím způsobem.“

Ryan začínal ztrácet trpělivost.

„Než někdo někomu dá pokyn, aby něco udělal, musím nejdříve vidět tělo. Potom budu schopen posoudit, jestli jde o policejní záležitost, nebo o něco, co si vy a vaši přátelé můžete prohlédnout a strčit do muzea. Já rozhodnu, kdo, co, kam, kdy a jak přesune. Do té doby, upřímně řečeno, plýtváte časem všech.“

Ústa se jí mírně pootevřela v šoku.

„Promiňte.“ Rázně přikývl a poté se vzdálil. Phillips se zařadil vedle něj.

„Nemá cenu jí moc cuchat peří, chlapče.“

„Bohužel nemám čas ho uhlazovat, Franku.“

Ryan by raději podstoupil deset stupňů mučení, než aby přiznal, že jeho tenké semišové boty jsou pro tento terén naprosto nepraktické. V jednu mrazivou chvíli se mu stalo, že se naklonil dopředu a nohy mu ujely po ohlazeném podkladu. Snad jen vlastní hrdost ho uchránila před trapným pádem přímo před očima seržanta a týmu kriminalistů, kteří se lopotili za ním. Naštěstí se zastavil, když se v údolí, kde zeď tvořila tvar písmene „U“, objevil ikonický javor. Široce se rozhlédl po okolí a musel ocenit nádheru krajiny, která tvořila mozaiku v odstínech zelené a fialové. V dohledu nebyla žádná budova, žádné obydlí, dokonce ani přirozený úkryt, kde by se mohl skrývat někdo se zločinnými úmysly. Očima pozorně sledoval terén, zatímco kráčeli od Housesteads kolem zříceniny římské „mílové pevnůstky“, jednoho z miniaturních hradů, které podle informační cedule stály v pravidelných rozestupech jedné míle podél celé zdi. Pokračovali po cestě, minuli skalnaté výběžky a malé jezírko

a sestupovali stále níž do údolní kotliny, až konečně mohl Ryan jít nenuceně a nemusel se soustředit na každý krok.

Podle zvyku si začal oblékat bílou ochrannou kombinézu, jak ho to naučila dlouholetá praxe. Vedle něj dělal totéž Phillips, načež se spolu s Tomem Faulknerem přesunuli dopředu, aby provedli úvodní prohlídku. Široký perimetr byl ohraničen policejní páskou a kolem těla byl vztyčen žlutý stan, který v tom prostředí vypadal naprosto nepatříčně. Mladý uniformovaný strážník hlídal prostor jako strážný. Prohodili spolu pár slov a on doplnil jejich jména na seznam příchozích a odchozích.

Faulkner šel v čele jejich skupinky.

„Záleží na stáří těla,“ začal a lehce přitom odfukoval, zatímco společně scházeli zbytek kopce. „Ale neočekávám, že toho najdeme moc, pokud ostatky nejsou relativně čerstvé. Myslím, že stopy na zemi už budou dávno pryč.“

Ryan souhlasil. Hadriánův val každoročně navštěvovaly tisíce lidí a každý krok by poškodil nebo přemístil drobnosti, které Faulkner a jeho tým hledali.

Viděli odhozené kameny na zemi, a když se přiblížili, spatřili také to, co nešťastného Colina Harta na jeho ranní procházce rozrušilo.

„Nic, co by svědčilo o hádce, ale to by se tu asi stejně nezachovalo,“ poznamenal Faulkner a prohlížel si zem, když pomalými kroky přistupoval k dutině. Vytáhl draze vypadající fotoaparát a začal pořizovat snímky z různých úhlů obrovským objektivem.

„Provedeme detailní průzkum, abychom se ujistili, že tu nezůstalo nic zajímavého. No, hned na první pohled vám můžu říct, že tyhle ostatky nejsou nijak čerstvé. Nevidím moc masové tkáně, zbyl jen malý kousek kůže, to je vše.“ Faulkner si nasadil masku a přikrčil se, aby lépe viděl. „Patolog si bude muset promluvit se soudním antropologem, aby se pokusil určit přesné datum a začít s její identifikací.“

„Je to žena?“

Faulkner v rukavicích vytáhl dlouhý stříbrný nástroj a opatrně nadzvedl jednu z kostí, aby viděl její spodní stranu.

„Tohle vypadá jako pánev. Nejsem lékař, ale chcete slyšet názor jen na základě zkušeností? Velikost a tvar rozhodně vypadají jako ženské.“ Znovu se odmlčel, aby si zběžně prohlédl oblast, dutinu a nepřítomnost známek čerstvého rozkladu. „Vlasy vypadají dlouhé, což patrně také značí, že jsou ženské. Pravděpodobnější je i to, že náramek tohoto druhu by nosila žena.“ Ukázal na matný stříbrný náramek, který visel na jedné z kostí.

„Myslel jsem, že vlasy rostou i po smrti,“ řekl Phillips.

„Běžná mylná představa.“ Faulkner vstal a znovu se k nim otočil. „Budete samozřejmě chtít, aby vám konečně slovo dali odborníci, ale já si myslím, že tyhle kosti budou staré tak patnáct let.“

„Z našeho pohledu je to nedávno,“ poznamenal Phillips.

„Jo, to je.“ Faulkner ukázal rukou v rukavici směrem k ostatkům. „Řeknu vám ještě něco,“ dodal. „Vsadím se, že ten, kdo ji zabil, si nemyslel, že ji po takové době někdo najde.“

„Smůla,“ odvětil Ryan s ironickým úsměvem, než se otočil a vydal se po svých stopách zpět.

Jakmile se vrátili na vyvýšený hřeben, na němž byla pevnost Housesteads postavena, Ryan Phillipse poslal, aby vyřídil potřebné dokumenty. Předtím, než mohly být lidské ostatky z historicky významného místa odstraněny, bylo třeba podepsat formuláře a dodržet protokoly. Ačkoli to od něj bylo malicherné, ulevilo se mu, že odpovědnost za péči o tělo přešla do jejich rukou. Do *jeho* rukou. Jednalo se o kriminální vyšetřování, a spravedlnost měla tím pádem přednost před starobylostí.

To ovšem zjevně nebyla překážka pro puntičkářskou profesorku Freemanovou, která si stále dávala záležet, aby o ní policie a forenzní technici dobře věděli.

Mírně podrážděný Ryan se zaměřil na Colina Harta, který seděl na zadním sedadle jednoho z policejních hatchbacků zaparkovaných opodál. Strčil hlavu do kabiny.

„Pan Hart?“

Uviděl muže kolem čtyřicítky se světle hnědými vlasy rozčuchanými větrem a možná i od nervózních prstů. Z nevýrazné, jen lehce vráscitě a hladce oholené tváře na něj pohlédly modré, vodnaté oči. Průměrně vypadající typ osobnosti, usoudil Ryan.

„Detektiv šéfinspektor Ryan. Máte chuť na trochu čerstvého vzduchu?“ Podržel druhému muži dveře a sledoval ho, jak se souká z auta.

„Díky,“ řekl Colin. „Už jsem si myslel, že jste na mě zapomněl.“

„Za to se omlouvám. Nejdříve jsem musel vyřídit pár věcí,“ odpověděl Ryan.

Pomalou vykročili bez určitého směru.

„Mohu vám přinést vodu?“

„Ne, měl jsem s sebou lahev, v batohu.“ Colin se otočil, jako by ji chtěl hledat.

„Pořád tam je, nebojte se.“ Ryan se zastavil na okraji parkoviště, kde se asfalt setkával s trávníkem svažujícím se k pevnosti Housesteads.

„Takže, Coline – nevádí vám, když vám budu říkat Coline?“

„Vůbec ne.“

„Povězte mi, co se dnes ráno stalo. Jak jste našel to tělo?“

Ryan usoudil, že je svědek otřesený, ale zase ne natolik, aby museli kolem tématu chodit jako kolem horké kaše.

Colin dlouze vydechl. „Jen jsem se tak procházel. Chtěl jsem se dostat dolů k Sycamore Gap, abych se pokusil zachytit východ slunce.“ S klidem a bez okolků vylíčil své pohyby.

Ryan se zamyslel. „Neberte si to špatně, ale nepřipadáte mi jako zvědavý člověk. Co vás vůbec přimělo vrtat se v těch kamenech?“

Colin vypadá provinile jako kající hříšník, pomyslel si Ryan a v duchu se pousmál.

„Je mi strašně, *strašně* líto, že jsem do té zdi štoural. Opravdu si nedokážu vysvětlit, co mě to popadlo.“ Colin zavrtěl hlavou, pravděpodobně sám nad sebou. „Normálně by mě ani ve snu nenapadlo něco takového udělat.“

Ryan udělal krátké, odmítavé gesto. „Zkusme to brát s nadhledem. Možná se na to památkáři dívají přísně, ale vsadím se, že po těch kamenech chodí každý rok stovky lidí, když si myslí, že se nikdo nedívá. Třeba jste se nechal trochu unést, ale aspoň jste objevil něco zajímavého.“

„Bylo to hrozné,“ řekl Colin pomalu. „Viděl jsem to stříbro a nevím, možná jsem si myslel, že je to nějaký zakopaný poklad. Každopádně jsem to prostě musel vědět. Když se kameny uvolnily a já se podíval dovnitř...“

Polkl při vzpomínce na ty široké, prázdné oční důlky.

„Šly kameny snadno oddělat?“

„Buďte k vám upřímný a přiznám, že byly docela natěsno. Musel jsem trochu zabrat, abych je uvolnil.“

„Chápu.“ Ryan viděl zcela jasně, jak se to asi stalo. Colin si myslel, že je na pokraji archeologického objevu, možná zakopaného pokladu starých římských mincí, a ve spěchu se začal ve zdi rýpat, aby ho odkryl. Místo toho ke svému rozčarování učinil úplně jiný druh objevu.

„Vůbec jste netušil, že by tam mohlo být něco ukrytého, dokud jste si nevšiml toho stříbra?“

Colin se zachvěl.

„Ne, to jsem fakt netušil. Byl to šok.“

To je možná slabé slovo, pomyslel si Ryan. Stáli kousek od vchodu do návštěvnického centra a přes oplocení viděli zříceninu pevnosti.

„Vsadím se, že o historii tohoto místa víte všechno,“ řekl Colin náhle.

„Co vás k tomu vede?“

Colin pokrčil rameny. „Vaše přítelkyně. Je to historička, ne?“

Ryan se na Colina Harta znovu dlouze zadíval.

„Nemyslel jsem to tak – totiž – byl jste o Vánocích ve zprávách. Všechno o těch věcech na Svatém ostrově. Poznávám vaši tvář.“

„Dobrá paměť.“ Ryan otevřel ústa, aby ještě něco řekl, ale přerušila ho divoká gesta Phillipsových rukou – jeho seržant vypadal, že ho profesorka Freemanová zahrnala do kouta. Prozatím myšlenku na jeho záchranu odložil a dal pokyn konstáblovi, aby pokračoval v sepisování výpovědi Colina Harta.

Jakmile byl Colin bezpečně usazen v policejním autě, Ryan ještě chvíli prohledával svědkův batoh, k čertu se všemi předpisy a nařízeními. Jeho pohled padl na malou obdélníkovou pohlednici, na níž bylo razítko s datem, ale pozdrav chyběl.

Proces vyjmutí lidských ostatků z dutiny zdi byl zdlouhavý a namáhavý, ale nezbytný, pokud mělo být v budoucnu zahájeno úspěšné trestní stíhání. Poněkud zpětně Ryan schválil prostředky, které zahrnovaly forenzní archeologický tým, jenž pečlivě, vrstvu po vrstvě exhumoval tělo z místa odpočinku. Současně policejní entomolog doktor Ambrose, podsaditý muž, který trávil většinu bdělých hodin ve své útulné kanceláři na Fakultě biologických věd v Newcastleu, zkoumal kosti a okolí, zda na nich nejsou stopy po činnosti hmyzu. Jak se vlekla hodina za hodinou, Ryan ho pozoroval, jak se šourá po vykopávkách jako krtek. Dokonce na svých krátkozrakých očích nosil speciální zvětšovací brýle.

Ryan si vzpomněl na znepokojivé ráno strávené v těsném prostoru kanceláře doktora Ambrose, kde ho obklopovaly zbytky hmyzu naložené ve sklenicích a rozkládající se krysy v plastových vaničkách. První vydání *La Faune des Tombeaux* a *La Faune des Cadavres* (Fauna hrobů a Fauna mrtvol) zaujímala čestné

místo na policiče vedle doktorova stolu a tu a tam se v rámečcích vyjímaly děsivé fotografie procesu rozkladu.

Podivné.

Ambrose byl sice podivín, ale dokázal datovat tělo s přesností na dva roky, u novějších mrtvol na dny či dokonce hodiny. Už jen proto se vyplatilo mít s ním dobré vztahy.

Profesorka Freemanová stála pár metrů od místa, kde Ryan s Phillipsem seděli na kopci s výhledem na Sycamore Gap, a hlídala své hnízdo jako kvočna. S převelikou starostlivostí sledovala tým archeologů při práci a dohlížela na pohyb každého kamene, na přemístění každého oblázku. V rámci vrcholné diplomacie a s ohledem na přání svého nadřízeného se Ryan rozhodl zapojit ji do procesu jako výkonnou konzultantku.

O několik hodin později, když zaměstnanci udělali vše, co bylo v jejich silách, se Ryan a Phillips vydali na další, tentokrát výrazně méně malebnou zastávku své cesty po Northumberlandu. Márnice v nemocnici Royal Victoria Infirmary v Newcastleu, známé pod zkratkou RVI, byla ukázkovým příkladem klinického pořádku. Stěny velkého, bíle vymalovaného prostoru lemovaly kovové zásuvky a vozíky stály v dokonalých řadách; některé byly obsazené, jiné volné. Ryan kývl na pozdrav dvojici pohřebáků, které znal, prošel kolem vozíků a zamířil do vzdáleného rohu místnosti. Mírně se přitom chvěl, částečně kvůli specializovanému chladicímu systému, který do místností vháněl ledově studený vzduch, aby vyrovnal žár z kremačních pecí. Bočními dveřmi vstoupili oba muži do řady menších sálů, z nichž každý byl zařízen pro specializované pitvy nebo klinická vyšetření. Když zamířili ke dveřím označeným „Dr. Jeffrey Pinter“, provázel je citronový zápach formalínu smíšeného s formaldehydem.

Vrchní policejní patolog byl zkušený muž krátce po padesátce. Byl vysoký – skoro jako Ryan, který měřil pár centimetrů přes metr osmdesát – a kostnatý, soudě podle bílého laboratorního pláště, který mu visel z ramen. Přestože se matně podobal Smrtákovi, k čemuž značně přispívala morbidita jeho

pracoviště, byl Pinter veselý člověk. Když vklouzli do jeho kanceláře, vzhledl od stolu a široce se usmál.

„Ryane, Phillipsi.“ Vstal a natáhl ruku. „Rád vás oba vidím.“

„My tebe taky, Jeffe. Díky, že sis udělal čas o víkend.“

„Takový už je úděl patologa, jak se říká. Díval jsem se na tu dámu, kterou jste mi poslali,“ řekl Pinter a obvyklým gestem si sevřel klopý laboratorního pláště. „Je tu pár zajímavých věcí, které stojí za povšimnutí.“

„Jako například?“

„Asi bude nejlepší vám to ukázat. Pojdte za mnou, umístil jsem ji do vyšetřovny B.“

Kosti byly rozloženy na kovových nosítkách jako skládačka a tvořily kompletní kostru. Z lebky visely tenké pramínky řídkých vlasů a na některých částech kostí zůstávala ztvrdlá kůže. Tři muži stáli nad ní, obličej je zakryté chirurgickými maskami a vlasy chráněné papírovými čepicemi, takže jim byly vidět jen oči.

„Jak vidíte, máme tu kompletní kostru, což je pozoruhodné,“ začal Pinter. „Podle mne můžeme předpokládat, že byla uzavřena ve zdi poměrně brzy po smrti, jinak bych očekával mnohem větší zásah místní zvěře. Lišky mají vynikající čich.“

Phillips protáhl obličej. Několik takových těl už viděl: muže a ženy, jejichž těla zpustošila hladová zvířata. „Jojo, to je něco,“ prohodil krátce a pak si odkašlal. „Jak myslíš, že zemřela?“

Pinter sraštil čelo, takže se mu čepice na hlavě posunula jako divadelní paruka.

„Tady,“ řekl a ukázal na místo na boku lebky. „Podle fraktury těsně nad levým uchem je vidět, že došlo k silnému nárazu.“

Phillips se naklonil dopředu a uviděl prasklinu na boku lebky – nyní už spíše prázdnou díru po intenzivním rozkladu v této oblasti.

„Někdo jí dal pořádnou nakládačku...“

„Dalo by se to tak říct,“ souhlasil Pinter a zasmál se, což Ryanovi zabrnkalo na nervy. „To se mi jeví jako nejzřetelnější známka úrazu způsobeného tupým nástrojem nebo tvrdým nárazem

do něčeho pevného. Pravděpodobně utrpěla několik ran. Přesto nemůžeme se stoprocentní jistotou říct, že zemřela právě takhle; ostatky jsou převážně kostěné, jak vidíte, takže nemám možnost prozkoumat její vnitřní orgány, jestli tam nejsou stopy po jiném úrazu.“ Nadechl se a pokračoval. „Kromě toho, že se její kosti oddělily očekávaným rozpadem, je v této kosti na zápěstí vidět drobná zlomenina, ke které mohlo dojít přibližně v době smrti. Všiml jsem si také několika zhojených fraktur, pravděpodobně z jejího dětství.“ Ukázal na levé předloktí.

„Čekám, až přijde histologická zpráva – mělo by to být během příštích osmačtyřiceti hodin, pokud nepotřebujete, abych to uspíšil. Odebral jsem vzorky z kostí a zbývající tkáně, i když té tam moc nebylo.“

„Technicky vzato to není urgentní. A co identita?“

„Faulkner na těle ani v okolí místa činu nenašel žádné identifikační znaky, žádné příhodné bankovní karty nebo něco podobného. Teď hledáme zubní záznamy. Mezitím provedeme test DNA na vzorcích a porovnáme je s databází, abychom zjistili případnou shodu. Jinak to bude případ pro oddělení pohřešovaných osob a taky otázka štěstí.“

Ryan pouze přikývl. „Jak staré je to tělo, co myslíš?“

„No, co se toho týče, chtěl jsem vás seznámit s naší novou forenzní antropoložkou. Právě s ní byste si měli promluvit. Pracuje na tom spolu s doktorem Ambrosem a se mnou, abychom sestavili co nejpřesnější časový rámeček. Mám ji přivést?“

Pinter svižným krokem vyběhl z místnosti a vydal se chodbou. Ryan a Phillips si vyměnili překvapené pohledy a netrpělivě očekávali ženu, která zřejmě probudila novou radost ze života přinejmenším v jednom členu personálu márnice.

Doktorka Ann Millingtonová byla přísně vyhlížející žena ve věku krátce před třicítkou. Dlouhé popelavě blond vlasy nosila

stažené do ohonu na zádech a na rovném nose jí seděly úzké značkové brýle. Zatímco Pinter z vyšetřovny doslova vyskočil jako postavička z Medvídka Pú, ona vešla mnohem klidněji – v jedné ruce držela tenkou modrou složku, v druhé kouřící hrnek kávy. Když ho položila na stůl v rohu, Ryan se na něj žádostivě zadíval.

„Doktorka Millingtonová?“

„Přátelé mi říkají Millie,“ řekla a podala mu bledou ruku.

Připadala mu mladší, než očekával, ale pořád to byla osoba, která se zabývala všemi forenzně-antropologickými záležitostmi. To znamenalo, že svůj čas využila dobře. Přijal ruku, kterou mu nabídla, a pevně si s ní potřásl.

„Šéfinspektore Ryane, seržante, doktor Pinter mi řekl, že byste rádi probrali, co se nám zatím podařilo zjistit. Za chvíli se k nám připojí, protože má na poslední chvíli dodávku.“

Ryan si nebyl jistý, co si má myslet o tom, že se o mrtvých lidech mluví jako o „dodávkách“. V jeho světě dodávka znamenala balíček nebo auto. Nechápal, jak mohou vidět hnijící mrtvoly ve stejném světě.

Raději odložil tuto myšlenku stranou a postavil se naproti doktorce, na druhou stranu vozíku. „Vážíme si toho, že jste si udělala čas a přijela se sem na to z Edinburghu podívat,“ začal. „Ve skutečnosti to není naléhavý případ.“

Mírně se usmála. „Každý případ nevysvětleného úmrtí je naléhavý.“

Přikývl, potěšen, že má stejný názor. „Zajímá nás především určení stáří těla.“

„Rozumím. Doktor Pinter provedl odběry DNA a toxikologických vzorků a porovnává zubní záznamy. Pro úplnost dodávám, že jsem již zahájila proces analýzy zbývajících vzorků tkání na přítomnost uhlíku-14.“

Reakce dvou mužů sedících naproti ní byla téměř komická. Ryan nasadil pečlivě neutrální výraz ve snaze zamaskovat svou naprostou neznalost procesu datování pomocí uhlíku-14.

Základní vzdělání v této oblasti už dávno zapomněl. Phillips moudře přikývl a zaujal spíše otcovský výraz, přičemž myslel na totéž.

„Chcete, abych vás celým procesem provedla?“ nabídla se. Oběma se na tvářích objevila úleva, načež přikývli.

„Radioaktivní uhlík neboli uhlík-14 se přirozeně dostává do lidského těla prostřednictvím biologického potravního řetězce. V průběhu času se rozpadá matematicky předvídatelnou rychlostí, a jakmile organismus zemře, jeho tělo přestane přijímat nový uhlík. V padesátých a šedesátých letech povolilo několik zemí, včetně Spojeného království, nadzemní testování jaderných zbraní. To sice ustalo, ale pozůstatkovým efektem je vyšší než normální hladina uhlíku-14 v atmosféře. Ve skutečnosti téměř dvojnásobek normální hladiny. To je obzvláště užitečné v mé i vaší profesi, protože můžeme testovat tělo na obsah uhlíku. Zuby totiž uhlík velmi snadno absorbují,“ dodala.

„Změříte tedy obsah uhlíku v něčích zubech a porovnáte ho se známými hodnotami atmosférického uhlíku v době, kdy se zuby vyvíjely. Kdo se narodil po padesátých letech, bude mít vyšší hladinu, že?“

Phillips se rychle učil. Otočil se a s pokrčením ramen se setkal s Ryanovou překvapenou tváří.

„Co je? Já se občas dívám na Discovery Channel.“

„Jasně, když se zrovna nedíváš na Sky Sports,“ zamumlal Ryan.

„Zjednodušeně řečeno, ano, takový je postup,“ souhlasila Millie a přerušila jejich hru jako učitelka na základní škole. „Od padesátých let se každý rok provádějí měření uhlíku, takže můžeme pomocí našich rovnic extrapolovat datum narození naší neznámé oběti. Výsledky by měly být brzy k dispozici a budou užitečné v případě, že se nic neobjeví v zubních záznamech.“

„To se cení.“

Millingtonová vytáhla ze složky, kterou držela v ruce, několik listů papíru. „Tady je kopie mé předběžné zprávy, kterou